

[Wilhelm]

laveste og højeste niveau efter det nuværende system. Og det kan være helt rimeligt, så længe det drejer sig om de passive kapitalgevinster. Nu ved jeg godt, at renterne har man ordnet på en anden måde, men der er jo andre kapitalafkast, som fuldstændig ligger på linje med denne effektive forrentning. Men hvordan forholder det sig, hvis vi ser på en ejerbolig? Lad os se på en pensionistfamilie, som har bragt gælden ned i deres ejerbolig, som i dag jo rask væk har en kontantværdi på 800.000 kr. Skal de tillægsskatteansættes for 20 pct. af det og så betale en tillægsskat, der udskrives med 25 pct.? Så skal de altså af med en boligskat på den ejerbolig på 40.000 kr. Jeg ved godt, at i mange tilfælde vil ikke hele det beløb komme til at ligge over grænsen for tillægsskatten, men den er jo heller ikke oplyst. Jeg tror, det giver nogle enorme problemer netop på boligområdet, som jo for de fleste almindelige mennesker er deres eneste egentlige formueandel, der betyder noget som helst. I forvejen har de svært nok – det har man jo erkendt fra lovgivningsmagts side – ved at betale en lejeværdibeskatning på omkring en tiendedel af det beløb.

Vi synes altså, der er betydelige mangler. Det er også en mangel, når man nu ikke binder sig til Thorkil Kristensen-udvalgets kommissorium, men taler om en indkomstskattereform i det hele taget, at der så ikke er et indgreb, som der var i 1978-udspillet, over for fradragsordninger i det hele taget. Det er slet ikke med i redegørelsen her.

Jeg skal dog ikke totalt afvise, at de fordelingspolitiske virkninger – som er det væsentligste for os, mens vi agter at være aldeles fordomsfri, når det drejer sig om teknikker – kunne opnås også med udgangspunkt i en proportionalbeskatning med en forhøjet bundgrænse og med en fornuftig tillægsskat, der formodentlig ikke kunne starte ret meget under dér, hvor en vellønnet lønarbejderfamilie ligger, hvis den skal indbringe noget som helst. Jeg er ikke sikker på, at det ikke kunne lade sig gøre at få fordelingspolitisk rigtige virkninger. Så er vi også til at snakke med, for det er de fordelingspolitiske virkninger og ikke teknikkerne, der interesserer os primært.

Men jeg er overbevist om, at hvis det skal være finanspolitisk neutralt, som ministeren siger, så bliver beskatningen på det proporti-

onale stræk ikke 40 pct., men nok nærmere de 50 pct., og hvis ikke det skal give kolossale problemer med tillægsskattens beregning, især for folk, der har en ejerbolig og ellers ikke har formue af betydning, så bliver det altså også nødvendigt at kigge på de faktiske kapitalafkast som grundlag for tillægsskatten og ikke på en eller anden procentdel af den formue, som de bor i.

Arne Bjerregaard (KrF):

Kristeligt folkeparti har i mange år – ja, i hele vores tid herinde – påpeget nødvendigheden af en skattereform, og vi har da også ønsket os et helt nyt skattesystem. Derimod har vi ikke bevæget os så vidt som hr. Glistrup, der helt vil afskaffe indkomstskattesystemet, selv om vi erkender, at indkomstskattesystemet har mange skavanker, og selv om i al fald det indkomstskattesystem, vi har i øjeblikket, ikke har den virkning, som det skulle have, nemlig en fordelingsmæssig virkning.

På den baggrund har vi med interesse fulgt den nye skatteminister, og vi har selvfølgelig også med interesse fulgt Thorkil Kristensen-udvalgets arbejde og har studeret den afgivne betænkning. Vi må erkende, at ministeren også har studeret denne betænkning. Vi må også erkende, at udvalget har fulgt sit kommissorium, og at udvalget har anvist veje til en rimeligere, en enklere og en bedre kapitalafkastbeskatning. Det er vi sådan set enige i, selv om vi erkender, at der er mangfoldige uløste problemer i det forslag, som udvalget går ind for.

Men vi må også notere, at udvalget i øvrigt ikke – det lå jo heller ikke i kommissoriet – er gået ind i de andre problemer i vort skattesystem, og da slet ikke de problemer, som er mellem skattelovgivningen og sociallovgivningen og andre love, der vedrører den enkelte og f.eks. familiens samlede økonomi.

Ministerens principielle oplæg synes at indeholde positive elementer, det skal dog siges, bl.a. ved at forsøge en ren proportionalbeskatning. En ren proportionalbeskatning vil fjerne mangfoldige problemer, som en høj marginalbeskatning i sig selv altid vil forårsage, og også de problemer, en progressiv skala sammenholdt med de indkomstafhængige sociale ydelser altid vil frembringe.